

Kun maailma hajoaa

When the World Falls Apart

By Tom Gilbreath, 3.5.2026

Imperiumit nousevat ja kaatuvat. Sivilisaatiot muodostuvat ja kuolevat. Suurkaupungit muuttuvat raunioiksi ja sitten tomuksi. Ja ihmiset kuolevat. Eedenistä Harmageddoniin Raamattu kertoo tarinan toisensa jälkeen yhteiskuntien romahduksista – varoittaen, että maailmanjärjestelmien vakaus on illuusiota.

Pronssikauden romahtaminen 1100-luvulla eKr. tapahtui itäisellä Välimerellä ja Lähi-idässä. Se tapahtui alle 50 vuodessa. Se käsitti monia pieniä valtioita sekä suurvaltoja kuten Kreikka, Egypti ja Heettiläinen Imperiumi. Kukoistavat kaupungit hylättiin tai tuhottiin. Tutkijat eivät vielä tiedä tarkalleen, mitä tapahtui. Muinaiset kirjoitukset viittaavat salaperäisten merikansojen hyökkäyksiin. Oli myös taloudellisia romahduksia, joita mahdollisesti aiheuttivat säämuutokset tai pandemioiden puhkeaminen. Romahdus merkitsi pronssikauden loppua ja toi mukanaan pimeän ajan ennen uusien yhteiskuntien hidasta syntymistä rautakaudella.

Aikoinaan historioitsijat eivät uskoneet heettiläisten olemassaoloon, koska tärkeimmät viittaukset tähän kansaan olivat peräisin Raamatusta. Nykyaikainen arkeologia todisti, että heettiläisten valtakunta oli todellinen ja valtava ja kattoi lähes koko nykyisen Turkin sekä suuren osan Syyriaa ja Libanonia. Heillä oli pelottava armeija, joka käytti laajasti sotavaunuja ja muita tuon ajan "hightech"-aseita. Missä heettiläiset ovat nyt? Pieniä

palasia heidän DNA:staan saattaa lillua verisuonissamme, mutta heitä muistavat vain historioitsijat, arkeologit ja Raamatun lukijat.

Kautta historian monet suuret sivilisaatiot ovat tulleet ja menneet. Aivan kuten käsitykset litteästä maasta, myös näiden sivilisaatioiden vakaus on illuusio, joka haihtuu, kun katsahdamme horisonttiin. Tänä päivänä yhteiskunnallinen mekkala tunkeutuu jopa niiden elämään, jotka ovat kokonaan keskittyneet päivittäisiin huoliin. Hinnat nousevat. Rikollisuus luo pelon ilmapiiriin. Läheiset joutuvat riippuvuuksien verkkoihin. Lapset ovat jokaisen vahinkoketjun päässä. Ne ovat hajoavan yhteiskunnan ääniä.

Jäiden sulaessa keväällä jäätyneet vesistöt tuottavat erilaisia ääniä, jotka vaihtelevat ”laulusta” huokauksiin ja jyriseviin halkeamisiin. Yleensä suhtaudumme tällaisiin ääniin myönteisesti, mutta emme silloin, kun halkeilut ja huokailu ennustavat tuhoa – ei jään, vaan sen perustuksen, jolle ihmisen yhteiskunta on rakennettu. Jossakin määrin jokainen valtio planeetalla on nyt vaarassa romahtaa. Miksi? Koska ne omaksuvat tahallaan sen, mitä tietävät Jumalan kammoksuvan.

Joonas saarnasi vastahakoisesti - saarnasi kuitenkin ja Jumala käytti tuota saarnaamista. Niinivien kansa katui. En tiedä, missä määrin maailma voisi katua, mutta tiedän, että tämän päivän seurakunnan on saarnattava. Jumala on antanut sanomansa meidän käsiimme ja asettanut meidät vastuuseen sen jakamisesta tälle sukupolvelle.

Kun ihmiset nykyään menevät seurakuntiin etsimään vastauksia, he saattavat kuulla todellisia vastauksia Raamatusta – tai annoksen marxilaista hölynpölyä – tai jotakin siltä väliltä. Valitettavasti monet evankelikaaliset seurakunnat sijoittuvat juuri tuohon välimaastoon. Ne ovat tulleet aroiksi. Aivan kuten lauantai-illan yökerhoissa, myös sunnuntaiaamun jumalanpalveluksessa korostetaan ennenkaikkea hyvää oloa. Vaikka ihmiset kaipaavat vastauksia, nämä seurakunnat välttävät kaikkea, mikä voisi tuntua epämiellyttävältä.

Jumalan vastaukset sisältävät sekä varoituksen että lupauksen – tuomion synnistä ja lunastuksen Kristuksen kautta, varmuuden Hänen paluustaan ja siihen liittyvän toivon. Ei ole viisautta, jos seurakunta vetäytyy mistään osasta tätä sanomaa. Se on tottelemattomuutta. Hiljainen seurakunta romahtavassa kulttuurissa ei ole myötätuntoa – se on antautuminen. Eikä

nyt ole aika antautua. Tällaisina aikoina ihmiset eivät tarvitse vähemmän totuutta, vaan enemmän.